

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

μέ την ευτυχία που έδινε τα βράσινα φαινόντουσαν ημεδαυία. Μά ή αγάπη εινε συνόμα κι ή μεγάλη Δημιουργός της Ζωής...

— Κύριε, φωνάζανε, απλώνοντας τα χέρια, τα κορμιά μας ανυψάσαν ή κορούρα χύθηκε μες στα κόκκαλα μας και θέλωμε νά ναπαυθούμε λιγάκι: μη ή ζωή μς αναγκάζει να εργοζόμεστε ακατάπαυστα.

— Ο Μεγάλος Βράχια δε μου επέτρεψε να ξετολίξω τή ζωή περισσότερο: μά μου εινε δυνατό να δημιουργήσω κάτι τή που θα εινε ή διακοπή της εργασίας και συνεπώς ή ξεκούραση.

Και δημιουργησε τόν ύπνο. Οι άνθρωποι υποδέχτηκαν με χαρά τόν νέο τούτο δώρο, και σε λίγο, τή θεωρήσαν σάν ένα από τή πολυτιμότερα που έλαβαν από τή χερία τού Θεού. Κατά τόν διάστημα τού ύπνου οι φρονιμίδες γαλήνευαν μαζί με τή σάπια της έλπίδας, οι δυνάμεις ξαναζωογονήσαν...

— Άς είσαι εύλογημένος, γιατί είσαι καλύτερος κ' από τήν Ξυπνητή ζωή.

Μονάχα ένα παράπονο είχανε: πού δε βαστούσε οίονια και τόν άκολουθούσε τή Ξυπνηματιά, άμα Ξυπνούσανε ξαναρχίζε ή εργασία: νέες φρονιμίδες και νέοι κόποι. Αυτή ή σκέψις τούς απέλιψε σε τέτοιο σημείο όπως, για τρίτη φορά παρουσιάστηκε στο Βιονού:

— Κύριε, τού είπαν, μς χάρισες ένα πολύτιμο και άνεισιτο καλό, πού δέν εινε όμως και τέλειο. Κάνε, σε παρακαλούμε, νά γίνηραιώσιμος ό ύπνος μας.

Ο Βιονού μάζεψε τή θεϊκά σου φρονιά, θυμημένος επειδή τόν ενοχλούσανε τόσο πολύ, κ' άποκριθήκε: — Δέν μπορώ. Μά πηγαίνετε στο πέριμα τού ποταμού και στην άλλην όχθη θά βρητε κείνα που ζητάτε.

Και τή πλήθος, ύπακούοντας, στά θεία λόγια του, διευθύνηκε άμέσως πρής τή μικρή λίμνη και ζήτησε από μακριά τήν άντικρυνή όχθη Πέρα από τή τραπεζομάνηλο τού νερού ά τ' άνωτόνατε τή Λειβάδι τού Θανάτου ή χώρα τού Σίβα, άμύλητη και φωτεινή, κεντημένη με ζωικά λουλούδια. Εκεί ό ήλιος ούτε σηκωνότανε, ούτε έδυε, εκεί δέν υπήρχε ούτε μέρα, ούτε νύχτα, μά όλο τή διάστημα ήτανε συγκρασιμένο με ένα κισσορόδιο φως. Πεδιάδες και μικροί λόφοι τή στολίζανε: άνυπόδεμας δέντρων χαμογελούσανε: γαρίλάντες από κληματιές και κισσούς σκεπάσανε σά χαλι τούς βράχους. Άλλά όί βράχοι, κ' όί κρημοί τών δένδρων δε φαινόντουσαν κ' ένας άκρόστατος ύπνος βασίλευε πάνω άπ' όλα μαζί με μια λεπτή μελαγχολία. Σάν καθαρόν άέρα ούτε ή παραμικρή πνοή δε φευτούσε, κανέναν λουλούδι δέν κουνιότανε και τή φύλλα δέν άνατριχίζεσαν καθόλου. — Τό πλήθος κοιτάζε αυτήν τήν άκίνητη ζωή χωρίς νά βγάξη μιλά. Σε λίγο, ψιθύρισε:

— Τή γαλήνη βασιλεύει κει κάτω! Όλα αναπαύονται μες στο φως.

— Ναι, ή ερήνη βασιλεύει κει κάτω, ό αιώνιος ύπνος...

Και μερικά, όί πού κοιμαριότανε, είπαν: — Άς πάμε νά βρούμε τόν αιώνιον ύπνον...

Και πέρασαν τόν ποτάμι. Τό ίσδιο τραπεζομάνηλο άνοιχτηκε άμέσως μπροστά τους, σά ν' ήθελε νάν τους ευκολούνη τόν διάβα. Εκείνοι πού ήμειναν στην όχθη, λυπηθήκανε, ξαφνικά, άπ' αυτών τών χωρισμόν και θέλησαν να τούς φωνάξουν: μά κανείς δε γύρισε τόν κεφάλι, κ' έξακολουθούσανε τή δρόμο τους: μ' ένα άπορασιμένο κ' άγνάφαρο βήμα, τραγημένο, δλοένα και περισσότερο, από τή θέληση της θαυμασίας χώρας.

Τό πλήθος πού τούς κοιτάζε από τήν όχθη τή Ζωής, παρατηρούσε ότι τή κορμιά τους, όσο κανόντουσαν στο βάθος, τόσο πού πολύ γινόντουσαν ελαφρά, διάφανα, άβια, σά νά λιώνανε μες σ' άπόλυτα φέγγη πού τ' ύπλιγγε τόν Λειβάδι τού Θανάτου. Κ' άμα έφταναν στην άντικρυνή όχθη, ξεπλωθήκανε και ό ύπνος τούς έπαισε άνίμεθα από τή λουλούδια, σ' ά πόδια τών δέντρων ή κοντά στους βράχους. Τά μάτια τους ήσαν κλειστά: μά τή πρόσωπά τους έδειχναν ότι, μονάχα, μιάν άνέγκραση γαλήνη, μά και μιάν ευτυχία πού δέν τήν έδινε ούτε αυτή ή αγάπη, στο λειβάδι της Ζωής. Κ' άμα τού είδανε όί άνθρωποι πού ήμειναν στην πρώτην όχθη, έλεγαν άναμεταξύ τους: — Η χώρα τού Σίβα εινε όμορφότερη και γλυκύτερη.

Σ' ένα όμιλο στρατιωτικών συζητούσαν για τούς μεγάλους στρατηγούς της αρχαιότητας. Ένας άπ' αυτους επαινείσε τή στρατηγική δεινότητα τού Ξενόφωτος.

— Αυτό δέν τή παραδεχομαι, απάντησε κάποιος άλλος συνάδελφος του. Εινε άδύνατο νά είναι καλός στρατηγός ένας άνθρωπος πού έκαθότανε κ' έγραφε διδακτικά βιβλία για τούς μαθητές τού Έλληνικού Σχολείου.

Ο γι α τ ρ ο ς. — Από τί πάχεις; Ο ά ρ ρ ω σ τ ο ς. — Δέ μπορώ νά κοιμηθώ, γιατί μεν.

Ο γι α τ ρ ο ς. — Και τί κάνεις όλη τήν ήμερα; Ο ά ρ ρ ω σ τ ο ς. — Δουλεύω σά βώδι από τή πρωί ως τή βράδυ, τρώω σά λίκκος, τρέχω σά σκύλλος και μολαταύτα τή βράδυ δε μπορώ νά κοιμηθώ.

Ο γι α τ ρ ο ς. — Τότε δέν είμαι έγώ ό άρμόδιος... Πρέπει να πς σε κανένα κτηνίατρο...

— Μά, κύριε Ξενόδοξε, πάρε τή γάτα σου από δώ. Θέλει νά φάη από τή πιάτο μου.

— Ά τήν καμμένη! Εινε τόσο ξευτηνη! Αναγνώρισε τή πιάτο της. Κάθε βράδυ της βάζω και τρώει στο ίδιο.

— Μπάρφαρε πένθος για τή μακαριτή τού σύζυγο σας: Άλλά μου φαίνεται πως έχει πεθάνει από πέντε έτων.

— Ναι, αλλά πρέπει τελουπάντων νά δείξω σ' αυτόν κόσμο πως ήμεινα χήρα.

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο νέος δημόσιος εισπράκτηρ της κομποπόλεως Κ... πηγαίνει εις τή φωτογραφειον για νά βγάλει μερικάς φωτογραφίας. Πρής τού φωτογραφικού φακού παύει τήν πόζα, απύ νομίζει πως ταίριάζει σ' άξιομά του.

— Μ' αυτή τή θ έ σ η πού έχετε δε μπορώ νά σας φωτογραφίσω, τού λέει ό φωτογράφος.

— Τι νά κάνω; Δέν είχα νά προσόντα νά με διορίσουν σέ άνωτέρα.

— Δέν έννοοσ αύτό. Νά τ ο π ο θ ε τ η θ ή τ ε καλύψουσα.

— Κι' έγώ ζητώ νά με τ ο π ο θ ε τ η σ ο υ ν καλύτερα. Νά δούμε όμως άν θά έγκρινε τήν μετάθεσή μου τού ύπουργειο.

— Μά μή κ' ά θ ε σ τ ε έτσι...

— Έννοια σας και δέν κ' ά θ ο μ α τ. Όλη μέρα γυρίζω και έχω βάλε στην ένέργεια όσα μέσα μπορούσα.

Και άρχισαν νά προχωρούσε στην άλλην όχθη. Όλοι μαζί, γυναίκες και παιδιά, γέροι και γριές, πορθένας και άλκιμοι έφηβοι, χιλιάδες πρόσωπα μαζεύνοντουσαν στο στενό πέριμα. Και τή λειβάδι της Ζωής έρημώθηκε, σχεδόν τελείως. Ο Βιονού, πού ό προορισμός του ήτανε νά φυλάη τή ζωή, τρώμαξ από τή συμβουλή που έδωσε σέ μια στιγμή θυμού και πήγε στον Παντοδύναμο Βράχια.

— Δημιουργέ, τού είπε, σάσε τή Ζωή! Έλκανε τή Χώρα τού Θανάτου τόσο όμορφη, τή τή φεγγόβολη, ώστε όλοι όί άνθρωποι έγκαταλείπουν τή Βασιλεία μου!

— Κανείς δέν ήμεινε: ορώμενη ό Βράχια.

— Μονάχα ένας νέος: και μια νέα, Κύριε, πού, επειδή αγαπιούντα τρελλά, προτίμησαν νάρνηθουν τήν αιώνιαν ειρήνη και νά κλείσουν τή μάτια τους για νά μη θαυμάζη πλέον ό ένας τών άλλων.

— Και τί θέλεις, τώρη;

— Νά κάνης λιγότερο έλκυστικό και λιγότερο ευτυχισμένο τή Λειβάδι τού Θανάτου, ειδημη θά μ' έγκαταλείψουν κ' αυτοί, μόλις περική ή Άνοιξη της αγάπης τους.

Ο Βράχια σκέφτηκε μια στιγμή, κ' ύστερα είπε: — Όχι, δε θά βάλω χέρι στην όμορφιά και στην ευτυχία της χώρας τού Σίβα. Οί άνθρωποι θά ξαναπηγαίνουν στην άντικρυνή όχθη, μά δέν θά περνώνε πιά τή πέριμα μ' ευχαρίστηση. Κι' ή ζωή δε θά πεθάνη.

Κι' άρου είπε αυτή, έπλεξε από τή σκοτάδια έναν άδιαπέρατο και πυκνό πέπλο: ύστερα δημιουργήσε δυό φοκά τέρατα, πού τή ένα τόνόμασε Θλίψη και τή άλλο Φρίξη, και τή διεύεξε νά κρατούν τόν πέπλο άπλωμένο μπροστά στο πέριμα. Και από τότε ή Ζωή πλημμυρά σ' ά βασιλείο τού Βιονού, γιατί, άν και ή Χώρα τού Θανάτου εινε ακόμα όμορφα και φωτεινή, κανείς δέν τολμά πιά νά τή πλησιάση.

Τό πλήθος τραβήζε πρής τή πέριμα